

SEKMINĖS – ŠVENTOSIOS DVASIOS ATSIUNTIMAS

Atėjus Sekminių dienai, visi mokiniai buvo drauge vienoje vietoje. Staiga iš dangaus pasigirdo ūžesys, tarsi pūstų smarkus vėjas. Jis pripildė visą namą, kur jie sėdėjo. Jiems pasirodė tarsi ugnies liežuviai, kurie pasidaliję nusileido ant kiekvieno iš jų. Visi pasidarė pilni Šventosios Dvasios. (Apd 2,2-4)

BIBLIJA - Dievo laiškas mums

*Žmogus gyvas ne vien duona, bet ir kiekvienu žodžiu, kuris išeina iš Dievo lūpų.
Evangelija pagal Matą 4,4*

Suprantama, mes gyvi duona, tačiau ne vien ja! Mus sudaro dvasia, siela ir kūnas. Jei apvaisime kasdienį Biblijos skaitymą, pajusime dvasinį alkį.

Deja, mūsų laikais daug dvasiškai pavargusių krikščionių, nesirūpinančių dieviškuoju maistu. Jėzus žinojo tą pavojų. Prieš siųsdamas savo mokinius į piktą ir pavojingą pasaulį, Jis meldėsi: "Aš jiems perdaviau Tavo žodį!" (Jn 17,14). Mokiniai gavo geriausią, ką galėjo gauti: amžiną, galingą Dievo žodį. Jie suteikė jėgą, galėjusią juos apsaugoti. Tai buvo jų paguoda nelaimėse, ginklas kovoje ir jėga silpnumo valandą. Tai buvo sielos penas, teikęs visa, ko jiems reikėjo!

Biblija – mums skirtas Dievo laiškas. Skaitydami ją, neturime to pamiršti. Jei kasdien skaitydamas Bibliją kiekvieną jos skyrių laikysi Dievo laišku tau, visuomet turėsi kuo džiaugtis!

Biblijoje sakoma, jog žmogaus prigimtis yra nuodėminga, vedanti į pražūtį, tačiau joje kalbama ir apie Dievo nuostabų išgelbėjimo planą. Ji rodo mums kelią pas Dievą ir moko gyventi su Juo.

Žodis – Dievo jėga, galinti išgelbėti, šviesa, vedanti mus į tikslą. "Tavo žodis- žibintas mano žingsniams ir šviesa mano takui" (Psl 119,105).

Biblija mus veda ir apšviečia mūsų žingsnius. Tamsiais ir sunkiais laikotarpiais žodis suteikia drąsos ir jėgų. Jei tvirtai laikysimės žodžio, jis saugos mus.

Visa, ko mums reikia, turime Dievo žodžiuose. Knygų knygoje slypi protu neaprepiami lobiai.

Herbertas Neimanas DIEVO RANKOSE Kasdieniai skaitymai metams

Sveiki mieli broliai ir seserys,

Pakalbėkime apie *maldą*. O kad būtų aiškiau apie ką kalbėsime, pradžiai pabandykime užsimerkti ir savo vaizduotėje nupiešti mūsų bendros maldos vaizdą. Mintyse pamatykime tą vaizdą taip, tarsi į visa tai žvelgtume iš aukštai, pavyzdžiui, nuo lubų.

Kas labiausiai krinta į akis? Mes tarsi sustingę, susigūžę, nuleidę galvas, maždaug kaip prasikaltę vaikai. O dabar į vaizduotės nupieštą reginį dar įjunkime garsą, kitaip tariant maldos žodžius, ir dar tai, kaip tuos žodžius tariame. Kokius žodžius girdime? Atleisk... apšviesk... suteik... padėk... nurodyk... išgydyk... padėk (ar kažką panašaus). O kaip mes tuos maldos žodžius tariame? Nuo lubų būtų girdėti tik kažin koks tarsi mechaniškas, o gal tiksliau monotoniškas, be sąmoningo maldos žodžių įprasminimo murmėjimas, o to pasekmė – malda be tiesioginio, sąmoningo bendravimo.

Kodėl? Sekmadienis - tą dieną net Kūrėjas ilsėjosi po Didžiųjų darbų. Mes, Jo vaikai, irgi švenčiame tą dieną. Tad, jei jau bendraujame su Dangiškuoju Tėvu, tai ar galime tai atlikti prideramai? Juk ne su kaimynu laiptų aikštelėje šnekamės. Gal vis tik kiekvienas sau galėtume mintyse prieš maldą sąmoningai suvokti, kokios svarbos vyksmas netrukus įvyks, ką mes darysime, su kuo bendrausime, kokiais jausmais, mintimis ir žodžiais mes prabilisime į Aukščiausiąjį, Visagalį, Vienintelį, Visatinį?

Gal mes labiau širdimi turime išgirsti kunigo kvietimą susikaupti maldai? O kai daug žmonių įvairaus amžiaus, skirtingų temperamentų, gal tas susikaupimo metas gali ir ilgiau užtrukti? Bet užtat visi tinkamai pasirengtume. Per tą laiką mes suspėtume įsisauginti veiksmo reikšmę, sutelkti visą dėmesį į save, ir būtinai į kiekvieno maldos žodžio prasmę. Na, o jei dar pavyktų visa tai vaizdais įprasmingai savo maldoje, mūsų malda taptų gyva, stipri – susilietų su greta mūsų besimeldžiančio brolio malda, su visų malda ir taptų tarsi simfonija Tėvo ausims. Į tokią maldą Tėvui būtų malonu reaguoti.

O dabar paklauskime savęs, ar labai svarbu, **kokie yra maldos žodžiai**, kad jie darniai įsilietų į tą simfoniją? Ir dar, ar labai svarbu, **kaip jie bus ištarti**, kad darniai skambėtų, dar ir dėl to, **Kam** jie yra skiriami?

Tačiau norisi pakalbėti ir apie laikyseną, t.y. kodėl mes susigūžę. Tai labai svarbu. Tokia laikysena šiaip jau būdinga žmogui, kuris jaučiasi kaltas, nevykėlis, tinginys, bevalis arba, žiauriai visa tai pavadinus, – vergas. Taip, mes - nuodėmingi, nes esame tik žmonės. Bet mes sąmoningi ir suvokiame savo kaltes, todėl ir elgiamės pagal mums duotus įstatymus.

Ir štai čia noriu prisiminti dievobaimingumą. Kas tai yra? Kada, kodėl, kokiom aplinkybėm išplito tokia nuostata: tas, kuris yra dievobaimingas, yra geras, kad Dievas yra žiaurus, negailestingas ir Jo reikia bijoti? Labai būtų įdomu žinoti, kieno ir kokia intencija ši nuostata buvo įkalta visiems į galvas kaip vienintelė ir teisinga?

NESUTINKU, nes esu Dievo vaikas! Ar mūsų Dangiškasis Tėvas milijonus kartų neįrodė savo atleidimo? Kiek žemėje žmonių? Ir visi jie yra Jo vaikai. Ar tai Dievas sukūrė branduolinį ginklą? Ar Jis žemę ir jos išteklius sukūrė tik oligarchams? Ar tai Jis į Seimą išrinko antžmogius, kurie vardan „kilmingųjų“ teisės gali iš džipų medžioti danielius, net neketina gražinti tėvų gimtosios žemės gabalėlio tikriesiems savininkams?

Mes mylime savo vaikus, o ar norime juos matyti nepilnaverčiais, nusižeminusiais, tarsi vergais prieš mus? Tai kodėl manome, kad Dangiškasis Tėvas nori mus tokiais matyti? Pagrindinis ir esminis visų tėvų ir vaikų ryšys yra MEILĖ. Nors visais laikais visokių vaikų būdavo ir yra, bet tai ne norma.

Todėl jokių būdu nesutinku su reikalavimu būti dievobaimingais. Priešingai, mes galime būti laimingi, išdidūs, laisvi ir pasitikintys savo Tėvu todėl, kad Jį mes taip pat mylime visa savo esybe. Kuo čia dėta baimė? Aš tikrai nebijau savo Tėvo, nes Jis yra ir mano žemiškųjų tėvų, brolių, seserų, senelių ir visų kitų, kuriuos myliu, visų mūsų bendras Tėvas. Tai kaip tą mano meilę Jam reikėtų pamatuoti? Gal padauginti? Iš kiek?

Taip, mes klystame, nusižengiame ir kitokių nuodėmių padarome. Bet mums duotas protas, sąžinė, teisė pripažinti savo kaltes, atgailauti, atsiprašyti, susitaikyti ir pasitaisyti. Taip, ir ne kitaip mums nurodyta gyventi. Tai kas vis dėlto sugalvojo ir įteigė vergoviškos ir nusižeminusios laikysenos būtinybę?

Bet grįžkime prie maldos. Kai mes meldžiamės, dažniausiai galvojame apie save, gal dar apie savo šeimos narius, argi ne taip? Gal būtent tada derėtų suvokti save kaip labai svarbią, bet vieną iš nesuskaičiuojamos daugybės Dangiškojo Tėvo kūrinijos ląstelių? O ar gali viena, nuo pasaulio atskirta, ilgai ir sėkmingai gyvuoti viena ląstelė? Mes visi visame pasaulyje sudarome vieną visumą, mes priklausomi vieni nuo kitų. Viskas - mūsų mintys, žodžiai, darbai, nuostatos vienaip ar kitaip veikia aplinkinius. Tą, kuriam yra skirtos mūsų mintys, žodžiai ir kt. pasiekia adresatą, ir Jis atitinkamai reaguoja. Iš čia ir kyla, rodos, nutylėtų neigiamų minčių, nuostatų, išdidžios laikysenos nesusipratimai, nesantaika, konfliktai, o tarp valstybių prieinama net iki karų. Tik čia tikrai ne Dievo bausmė, o pačių žmonių ilgalaikės elgsenos pasekmės. Tėvas mokė tikrai ne to, ir su begaliniu skausmu žiūri į savo vaikų beprotybę.

Ir vėl apie maldą. Kaip mums elgtis toje sumaištyje ir disharmonijoje? Spręsti, kas teisybė, o kas ne? O ar mes viską žinome? Teisti? O kas davė tokią teisę? Ar Saulius netapo Pauliumi?

Daugybę metų kankintis, graužtis ir kitokiom neigiamom emocijom griauti trapų tarpusavio dvasinį ryšį ir savo sielą?

Malda – didžiulė, galinga ir ypatingai tinkama jėga mūsų problemoms spręsti. Svarbu atsakingai suvokti savo veiksmus, ypač neleisti suvešėti neigiamoms emocijoms. **Blogis turi būti ir bus sutramdytas, uždarytas, o durys užantspauduotos!** Bet prisiminkime Jėzaus mokymą apie antausį. Neleiskime susidaryti grandininei reakcijai. Visiška blogio izoliacija, visiškas nereagavimas priverstų blogį išsikovoti (šitas blogis tiesiog kaip vampyras maitinasi mūsų pergyvenimais, nerimu, skausmu, tai kodėl mums nepriverstus jo badauti?) Gal tada galėtume tikėtis teigiamo virsmo? **Viskas kinta**, keičiasi, tobulėja, bręsta, nyksta, sensta ir pan. Ir tikrai nestovi vietoje.

Mes turime pradžia, bet turime ir pabaigą. Todėl labai brangų mums skirtą laiką tausokime, skirkime aukštiesiems tikslams, jauskime atsakomybę. **Pasvajokime, o svajonę paverskime realybe ir tada bendra mūsų malda, tarsi didžiulė ir galinga padėkos banga iš mūsų širdžių nuskris ir pradžiugins Kūrėjo širdį.** Tegul mūsų tyros širdys, kilnūs darbai ir jausmai užpildo mūsų ateities viziją. Tegul ta vizija virsta tikrove, ir tame visame vyksme palinkėkime vieni kitiems tarpusavio meilės, supratimo ir Dievo artybės.

E. V.

BIBLIJOS JĖGA

”Man duota visa valdžia danguje ir žemėje. Tad eikite ir padarykite mano mokiniais visų tautų žmones...”
(Mt 28,18-19)

Šis apaštalų skelbimas, ilgainiui surašytas Evangelijų forma, visuomet buvo ir yra laikomas tikru Dievo laišku žmonėms.

Dievo laišakai arba BIBLIJA - tai apaštalų ir pranašų tikri laišakai, kuriuose atsispindi kiekvieno jų balsas ir gyvas tikėjimas į Viešpatį. Tai ŠVENTASIS RAŠTAS, kuris mums duotas kaip atgaiva, kad išvertume žmogiškosios būties dykynėje. Jėzus Kristus viešpatauja danguje, tačiau be paliovos kalba žemėje per Evangeliją. Jo žodžiai negausūs, bet reikšmingi.

Nuo pat pirmų amžių krikščionys didžiai gerbė Bibliją. Žmonės skaitė Dievo žodį, dėjosi jį į širdį ir stengėsi eiti Jėzaus nurodytu tikėjimo keliu. Tačiau koks mūsų tikėjimas šiandien? Koks mūsų atlygis Kristui už jo mirtį ir nuodėmių atpirkimą? Kur slypi tikroji tikėjimo jėga?

Šiandien mūsų tikėjimas apmiręs. Kristaus mirtis už mūsų nuodėmes tapo nereikšmingu įvykiu. O reikėtų susimąstyti ir netylėti. Tik meldamiesi, klausydami Dievo žodžių, bendraudami su Juo, mes galime pažvelgti į Jėzaus širdį ir įžiebtį savyje meilės ir tikėjimo ugnį. Tik tada mūsų gyvenimas ima tekėti ”tikrąja upės vaga“, tik tada gyvenimas tampa iš tikro gražus ir prasmingas...

Prisimenu, kai mažas buvau, kartu su broliu, raginami tėvų, kiekvieną sekmadienį eidavome į bažnyčią, patarnaudavome liturginėms apeigoms, pasimeldavome už artimus žmones. Tėvai labai norėjo, kad iš mažens mes išmoktume gėrio, pažintume Dievą ir atrastume tikėjimą. Kartu tai buvo laisvo laiko praleidimas kultūringoje bendruomenėje. Bet man tai buvo nuobodūs ir varginantis užsiėmimas. Diena iš dienos viskas kartodavosi. Meldavausi, nes manydavau, jog reikia, taip visi daro, taip turiu daryti ir aš. Nejausdavau tikrosios maldos svarbos ir vertės.

Tačiau nejučiomis ėmiau keistis. Praėjus penkeriems metams nuo bažnyčios lankymo pradžios, nuobodūs užsiėmimai virto malonia ir sielai reikalinga pareiga. Dabar Dievo šventovė, malda, Kristaus žodis man tapo svarbesnis už pasilinksminimus, diskotekas ir įvairias kitas pramogas. Namuose ar bažnyčioje per pamaldas skaitydamas skaitinius ir klausydamas Evangelijos žodžių, vis giliau ir aiškiau imu suprasti, ką Viešpats nori pasakyti man, nevertam tarnui...

Būtų be galo smagu, kad Biblijos jėgą pajustų ir mano klasės draugai, kuriems to ypač reikia, ir tie žmonės, kurie neturi tikėjimo, vilties ir meilės. Kad jie atrastų bent valandėlę laiko, paimtų į rankas Šventojo Rašto knygą, paskaitytų ir susimąstytų, ką aš perskaičiau, ką aš turiu daryti, kad vėl nebesupykdyčiau Viešpaties, kaip man pasikeisti, kaip būti patikimu Jėzaus tarnu ir gėrio bei meilės skleidėju. Tik tada žmogus supras tikėjimo reikšmę ir gyvenimo viltį jam pačiam, meilę kitam. Tik

tada žmogus supras, kad kelią į kiekvieno tikinčiojo sielą ir tikinčiųjų bendruomenę nutiesia Dievo malonė, kiekvieno tikinčiojo ir bendruomenės geros pastangos.

Kiekvienas atėjimas į bažnyčią, kiekvieną kartą vis kitoks Kristaus žodis tarsi papildo mane tuo, ko niekur kitur nerasiau. Man Dievo žodis – tai dvasinė jėga, gyvenimo prasmė ir neblėstantis džiaugsmas Tavimi, Viešpatie! Žmonės turi atminti, jog malda privalo lydėti kiekvieną Šventojo Rašto skaitymą, kad įvyktų tikras pokalbis tarp Dievo ir žmogaus, nes mes kalbamės su Juo meldamiesi ir klausomės Jo skaitydami dieviškus žodžius. Atsiliepkime į Jėzaus Žodį savo žodžiu ir gyvenimu Dievui. Tik taip atrasime tikrąją Biblijos jėgą...

Donatas Grigalius, 16 metų, 11 klasė, Gruzdžių A.Griciaus vidurinė mokykla, Šiaulių r.

Religija ir švietimas Vokietijoje

Š.m. kovo mėn. "Vilniaus reformatų žiniuose" Nr.2(58) spausdinome ištrauką iš Latvijos Respublikos religijos reikalų valdybos viršininko dr. Ringoldo Balodžio pranešimo, skaityto 2000 metais Vilniuje konferencijoje "Religija ir teisė pilietinėje visuomenėje". Dabar spausdiname Vokietijos atstovo advokato ir notaro Jurgen Warnke pranešimo santrauką

Religinio švietimo klausimai Vokietijoje priklauso ne federalinės vyriausybės, o žemių vyriausybių kompetencijai. Toks religijos reikalų pavidimas žemesnėms valdžios institucijoms suteikia tam tikrų pranašumų, tačiau kartu turi ir trūkumų.

Atskirų Vokietijos žemių vyriausybės yra sudariusios sutartis su religinėmis bendruomenėmis, turinčiomis viešosios teisės korporacijos statusą. Šios sutartys reguliuoja religinį švietimą valstybinėse mokyklose: mokytojų skyrimą, vadovėlių tvirtinimo tvarką, vyriausybės skiriamo finansavimo, mokytojų socialinio draudimo klausimus ir kitus religinio švietimo aspektus. Mokiniais, priklausantiems didžiosioms konfesijoms (evangelikų ir katalikų), tikybos pamokos valstybinėse mokyklose yra privalomos. Nelankantiems tikybos pamokų moksleiviams dėstoma etika. Sulaukę 14 metų mokiniai gali apsispręsti dėl tikybos pamokų lankymo. Moksleivių tėvai gali pranešti mokyklos tarybai apie priklausymą tam tikrai religinei bendruomenei, bet tai neprivaloma. Jei tėvai praneša apie priklausymą evangelikų ar katalikų konfesijai, vaikai turi lankyti atitinkamos religijos pamokas, arba, jei moksleivis jau turi teisę, gali rinktis etiką. Religinių mažumų nariams, norintiems, kad jų vaikai lankytų tikybos pamokas valstybinėse mokyklose, iškyla sunkumų. Jei klasėse susidaro tam tikras reikalingas skaičius to paties tikėjimo vaikų, tuomet galima prašyti tikyba dėstyti mokykloje, su sąlyga, kad yra kvalifikuotas mokytojas ir mokyklos tarybai žinomas vadovėlis, iš kurio bus mokomasi. Iškyla problema dėl musulmonų vaikų, nes jų tikėjimai yra labai skirtingi, ir jie nesugeba sutarti dėl naudotinių vadovėlių.

Primant atskirų žemių įstatymus yra atidžiai rengiami straipsniai, susiję su valstybės ir Bažnyčios santykiais. Pvz.: 1990 metais rengiant Saksonijos, vienos iš Vokietijos naujų žemių, konstituciją, buvo įrašyta, kad religinės mažumos gali surinkti valstybinėje mokykloje skirtingo amžiaus vaikus iš įvairių klasių ir mokyti tikybos, net kai nėra pakankamo mokinių skaičiaus vienoje klasėje. Arba, jeigu tai netinka ir tėvai nenori, kad jų vaikai lankytų etikos pamokas, tikyba gali būti dėstoma maldos namuose. Bet su sąlyga, kad mokytojas ir mokymo programa yra patvirtinti mokyklos tarybos. Tada dalykas ir egzaminas įvertinimas bus mokyklos pripažinti ir įrašyti į atestatą. Taip pat pagal atskirų žemių įstatymus leidžiama vaikams lankyti kito tikėjimo pamokas, pvz.: metodistai gali paprašyti, kad jų vaikai lankytų evangelikų pamokas ir atvirksčiai, jei mokyklos taryba sutinka.

Būna problemų, kai vaikas nori lankyti kitos konfesijos tikybos pamokas: net jei mokytojas neprieštaruoja, tam turi pritarti mokyklos taryba.

Vokietijoje daug dėmesio susilaukė byla, kai tėvai paprieštaravo, kad jų vaiko klasėje būtų krucifiksas. Tėvai ir mokyklos taryba sutarė, kad, kai mergaitė bus klasėje, krucifiksas bus nuimamas. Tačiau kultūros reikalų ministras nepritarė šiam sprendimui ir byla apsieikė Aukščiausiajį teismą.

Kai kada kyla religinio švietimo finansavimo problemų. Kai mokyklos ar vaikų darželiai yra steigiami bažnyčių ir norima gauti jiems finansavimą iš savivaldybės, kartais miesto tarybos iškelia sąlygą, kad į norimą įsteigti vaikų įstaigą būtų priimtas tam tikras procentas kito tikėjimo vaikų.

Jurgen Warnke
Advokatas ir notaras iš Vokietijos

Eilėraštis apie Nerekonių žmones

Kaime Nerekonių yr visokių žmonių
Jų negal pridėti nėmaž prie Sabonių.*
Sabonių bajorai poniškai gyvena
Daug tenai ponaičių visiškai pasena.

Žilas ponaitis vienas pranašava:
Žada važiuoti nuomet į Varšavą.
Mėgina suėję ko tenai daryti,-
Lieka tuoj suimt – valdžiai pristatyti.

Ant stogų sulipę žiūri pasistiebę
Būk Varšuvoj ponai valga labai riebiai.
Saboniečiai – žmonės poniškos pažiūros
Daug jie prisilaiko lenkiškos kultūros.

Yra didžiažemių tenai gaspadorių
Žemės nebedirba – ieško arendorių.
Atein arendorius – nēr grytelės būti-
Baigė jujų trobos visiškai supūti.

Nežiūri jie žemės, nenor procavoti,
Labai jie mėgsta tankiai baliavoti.
Yra ir lietuvių, katrie taip pat vara
Jie jau gi daugybę skolų prisidara.

Dabar, vėliak, grįžkim atgal Nerekonių,
Tenai gi atrasim daug žymesnių žmonių.
Imkim tuoj Lauryną – patį pirmutinį.
Kolioną jam skiria patį paskutinį.

O gal jisai ėmė jį patsai savaiame –
Pradėjo dirbti ir atrado laimę.
Jam buvo brolis, dukrelių pulkelis.
Visus jis išmokslin, kaip koksai ponelis.

Pulke jo dukrelių ir gerų, ir ščyrų –
Dvi gavo išeiti už geriausių vyrų.
Dvi kitos atlika žmonių vaikus mokyt ž
Nēr katros atrasti, kad būt galim brokyt.

Brolis jo - daktars, žmogus gi mokytas,
Buvo ant laimės visiems pastatytas
Gydė, žiūrėjo, visus ratavoja.

Katrie tiktai sirga, ligose vaitoja.

Adomas, sūnelis, ein universitete,
O ja gi tėvelis – bažnyčios komitete.
Petras ant vietos lieka gaspadorium
Žemė nendraskyta, nereiks būt garborium.

Mykolas Grybė – žmogus gerais norais
Reiškėsi žmonėse jis su darbais dorais.
Kartais koki bėda žmogų, kad kankina,
Jisai jam pinigų greitai paskolina.

Džiūvelį Jokūbą leido užkuriom,–
Skolines nebūtų – važiuok si skūrom.
Sakysim gi Grybė – žmogus gaspadorius,
Jis ir ne šykštuolis – bet ir geradaris.

Imkim ir Kutrevič – į Biržus nugriuva,
Toli atsilika, koks jo tėvas buvo.
Eikim dar prie Grybės, kur vadina užkur’-
Jam taipgi išėję, kaip Mykoliške Užpor’.

Einam dar prie Jurge, kaime Jodinskiuką,
Seniau buvo žemė rankose Leibuka.
Čėsas dar nedidis kaip iš rankų trūka
Sabonių akalicos žydėlia Leibuka.

Dabar jisai kaime sako praturtėjo-
Čia jisai nuo dėdės žemę apturėjo.
Da jisai ant dėdį kartą pažiūrėjo
Kaip į kapus, Švobiškį, jį tai nulydėjo.

Bolesas Vaidžiūnas, žmogus amerikonas,
Pastatė jis namus – kaip kad dvara ponas.
Visas kaimas žiūri, kitas net pavydi,
Kam namas gražesnis visam kaime žydi.

Jonas Čepulis yra neženotas,
Ūkininkas geras – jis yra bagotas.
Paieškok sau žmonis, kad būt vardu Ona,
Gausi pasogos litų milijoną.

Ladislav Pakarnai - žemės jam užtenka,
Tris sūnus augina – visiems po valaką.
Dukrytei sukrausiąs dešimt milijonų,
Mamytė priaus jai vilnonių sijonų.

Jurgis Jurgaitis užkuriom atėje -
Jam šita žeme pigiai atsiėje,
Su Mišinsku karas prisėje pakelti,
Visam kaimui teko į jį įsivelti.

Čia šaly Jurgaičia vėl vienas yr Grybė,
Jei reiks išsitarti – bus karti teisybė.

Dabar suvarykim visus Džiūvs į krūvą
Seniau jujų žemė gi čielybėj buva.

Gyvenimas žmogų kai praded vartyti –
Daug kas prisieina į dalis dalyti.
Yra žia daktars, katra žmonės bara
Daugel jis dėl mūsų gi gerumą dara.
Kartais, kam akys nuo ko kad pavargsta –
Vaistiškų miltelių tuoj jisai įbarsta.

Yr' per mažai žemės Krapaučiaus Adoma
Reikia bišk nukelti nuo Čepulio Jona,
Tris hektarus imti nuo dvaro panelės
Ir jam padarysim sklypelį žemės.

Šilaininks – Šalkauskas, ant gala, visam apskrič mala.
Malūnas trenkia, ūžia, o motoras kala.
Ponas dabartinis, Šilaininks senelis,
Buva darbininkas, o dabar - ponelis.

Dirbo sunkius darbus ir prakaitą braukė,
Išilginę pielą per sienojų traukė.
Toliau jis sumanė malūną statyti –
Čia vėl tenka darba daugybę matyti.

Kai malūną statė – prakaitas varvėja,
Tapo pastatytas – biškį atsilsėja.
Sūnūs ir dukrytės vis auga didyn,
Gyvenimas taisos ir eina geryn.

Sūnūs užauginti ketor' ožalinė,
Tvirti ir pravornūs vyrai kaip švininė.
Dvi dukrytės auga baltos kaip žvakelės,
Užaugintos, būsia, kaip dvare panelės.

Bėda artys lekia, kaip perkūnas rūksta –
Karas pasaulinis Vakaruose dūksta.
Atlėkė ik' mūsų, grieb' jaunus ik' viena
Rodos, kad prarija, - nelika nė viena.

Į vakarus vara, į frontą pastata,
Motina ir tėvas sūnų nebemata.
Verkia ir dūsauja jie per visas dienas:
Nelika gi sūnus dėl mūsų nė vienas.

Bėda ta nedora – šita nepraėje,
Kita nedoresne vėl pas mus atėje.
Choliera baisiausia po kaimus slankioja,
Šit į Nerekonis su vokiečiais atjoja.

Žiūri ir dairos, kur gaut prisišlieti,
Pradėje žmoneliai dėl jos ašaras lieti.
Griebė jinai auką – mylima dukrytę,
Jos jai neužtenka – griebia ir mamytę,

Kiek čionai verkimo ir širdies gėlimo,
Tėvui ir sūnam motinos verkimo.
Jos sūnūs ant fronto apkasuos gulėjo
Motinos - nežino, kad graban įdėjo.

Mirdama ant lovos jinai taip dūsauja:
- Kur tie mana sūnūs, ar dar jie kariauja?
Ar motais gal senė' ir jie yr' sukulti,
Taisos, aš į grabą amžinai ingulti.

Į vagonus varė, ir tenai uždarė
Karpatus nuvežę jiems galą padarė.
Oi, sūnūs yr vyrai ketor' užauginti,
Gal kur nužudyti ir arklių suminti.

Gal kur ant Juodųjų marių paskandinti.
Jei katras važiava ant karą laivyną
Už Kaukazą kalnų ant turkų granyčios,
Gal jie tenai žuva nuo priešų vilyčios.

Gal jie ant minų vokiečių užėja,
Kūnus jų sudraskė, kai žeme drebėja.
Jinai taip kalbėja, kol mirti pradėja
Vis dar jai tie sūnūs mirštančiai rūpėja.

Apvaizdos yr' kitaip sudaryta,
Negu, kad žmogaus būna sumanyta.
Vis' ketur' grįžta, jos sūnūs gyvena,
Daug sunkos perleidi, nė viens nepasena.

Da vien ant svieta atlika dukryte
Už Joną Devenę išėje Olyte.
Povil' vinčiavota Lauryną Katryte,
Jon' priseis ieškot, kad būt vard' Maryte.

Adom, perkratyki kokios yr' linkuvės
Pas Alianą buva kur tenai užkliuvis.
Aleksas taipogi atras Žeime, mieste,
Yra ten merginų, kurios žada kviesti.

Jie visi gyvena, yr' visai teisingi,
Visur išsitenka, ir yra laimingi.

Siuvėjas Kazimieras Arcinavičius, Daniūnai

*kaimas šalia Nerekonių Švobiškio parapija

Sveikiname,
Vargonininką EDMUNDĄ MEŠKAUSKĄ,
70 metų Jubiliejų atšventusį gegužės 10 d.
Linkime sveikatos ir naujų kūrybinių sumanymų!

Vilniaus ev. reformatų parapijos taryba

Informacija

Balandžio 20 d. Mokytojų namuose įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos naujai išrinktų seniūnų tarybos posėdis. Jame vienbalsiai parapijos tarybos pirmininke išrinkta Renata Bareikienė, pavaduotoja Donata Indriūnaitė, sekretore Olga Tamulėnaitė, valdybos nariais patvirtinti jaunimo atstovė Rūta Kėželytė, išdininkė Rita Skeberdienė, parapijos vargonininkė Gražina Petrauskaitė ir klebonas kun. Tomas Šernas.

Balandžio 23 -25d. Vilniuje, pakeliui į Varšuvą, viešėjo Švedijos Misijos Bažnyčios vykdomasis direktorius Lotynų Amerikai ir Europai kun. Bertil Widen.

Balandžio 24d. - sekmadienį Vilniaus parapijai išnuomotose patalpose (Algirdo 48) pamaldas laikė pirmininkė Renata Bareikienė, pamokslą sakė kunigas iš Švedijos Bertil Widen, pamaldose dalyvavo svečias iš Lippes krašto Bažnyčios Erhart Mische. Po pamaldų parapijiečiai su svečiais bendravo prie puodelio kavos ar arbatos, aptarė parapijos ir choro reikalus. Pirmadienį (balandžio 25d.) su Švedijos Misijos Bažnyčios vykdomuoju direktoriumi Lotynų Amerikai ir Europai kun. Bertil Widen prieš jam išskrendant į Varšuvą susitiko Vilniaus parapijos klebonas kun. Tomas Šernas, jiems vertėjavo Rasa Mikalajūnienė.

Balandžio 25d. - Lietuvos Biblijos Draugijos patalpose su Vilniaus parapijos taryba ir kitais parapijiečiais, kurie rūpinasi Vilniaus bažnyčios ateitimi, susitiko ir ilgai diskutavo kunigas iš Lippes krašto Bažnyčios Erhart Mische. Pasitarime priimtos bendros nuostatos buvo pateiktos šeštadienį (30d.) Kėdainiuose vykusio Sinodo Konsistorijos posėdžio dalyviams.

Gegužės 1d. Vilniaus parapija šventė Motinos dieną. Po pamaldų, kuriose dalyvavo ir pamokslą sakė Lippes krašto bažnyčios kun. Erhart Mische, vaikai surengė mamytėms, močiutėms improvizuotą koncertėlį, sakė eilėraščius, sveikinimus. Jono Jasiukėno giesmeles, skirtas Motinoms, pagiedojo vargonininkė Gražina, deklamavo Danguolė Juršienė ir Irena Petrylienė. Eiles, parašytas savo Mamai, skaitė Alfredas Naktinis. Sugiedojus Motinos dienos giesmę, parašyta dar prieškaryje, daugelio akyse sužibo ašaros, prisiminėm išėjusias Amžinybėn mūsų parapijietes, buvo graudu ir gera, širdį užplūdo seniai patirti jausmai. Geltonos rožės, kuriomis vaikai apipylė savo mamytes, močiutes ir net kitas parapijietes, didelis ir labai skanus tortas, iškeptas ponios Florencijos Kuginienės, tai vis mūsų seniūnės Danguolės išmonė padaryti pamaldas neeilinėmis, įsimintinomis.

Gegužės 4 d. Biržų krašte lankėsi LIONS klubo iš Šlezvigo (Vokietija), nariai. Jie atvežė labdarą Biržų ir Nem. Radviliškio ev. reformatų parapijoms, O.Milienės senelių globos namams, Medeikių vaikų namams, lankėsi Vl.Jakubėno muzikos mokykloje, apžiūrėjo Dailės skyriaus moksleivių parodą, klausėsi mokinių koncerto. Svečius ypač sužavėjo skambinimas aštuoniomis rankomis dviem fortepijonais.

Gegužės 5d., Dangun žengimo dieną, Mokslų Akademijos patalpose susirinkusi Vilniaus parapijos taryba, pradėjusi posėdį malda ir Šv. Rašto skaitiniu pagal LBSD parengtą kalendorėlį

”Skaitome Bibliją kasdien“, aptarė būsimos Sesijos darbotvarkę, einamuosius klausimus.

Gegužės 8 d. po pamaldų, įvyko Vilniaus ev. reformatų parapijos Sesija. Į ją iš Biržų buvo atvykęs gen. superintendentas kun. Rimas Mikalauskas, pasveikinęs susirinkusiuosius išsirinkus naują parapijos tarybą ir palinkėjęs visiems neprarasti tikėjimo ir vilties šiuo sunkiu Vilniaus parapijai laikotarpiu. Parapija išrinko delegatus į LERB *Unitas Lithuaniae* Sinodą, Revizijos komisiją ir Vilniaus atstovą kelionei į Švediją pasidalinti patirtimi su Vaksjo Misijos bažnyčios tikinčiaisiais.

Birželio 4 d. 15v. Vilniuje, Mokytojų namų kiemelyje, prasidėsianti **Giesmių šventė** bus vienas iš renginių Vilniaus ev. liuteronų bažnyčios 450 metų bei Lietuvos evangeliškos bažnytinės muzikos sandraugos 10 metų jubiliejams paminėti. Bus prisiminta pirmoji Giesmių šventė, įvykusi 1935 metais Biržuose, reformatų bažnyčioje. Tada giedojo Biržų, Papilio, Nem. Radviliškio bažnyčių chorai. Po trejų metų antroje Giesmių šventėje, suorganizuotoje Tauragės ev. liuteronų bažnyčios, dalyvavo jau 20 chorų iš ev. liuteronų ir reformatų bažnyčių.

Liepos 3 -10 d.d. vyks jaunimo vasaros **stovykla ”Aš gyvas tikėjimu“**. Ją rengia Lietuvos ev. reformatų jaunimo draugija “Radvila”. Stovyklos vadovas – Ignas Skudrickas (8672-05604, e-mail:ignass@yahoo.com) dvasinis vadovas – lektorius Raimondas Stankevičius (8614-82567). Stovyklos vieta - Švobiškio reformatų parapijos namai Pasvalio r., Švobiškio k., prie Mušos upės. Dalyvių amžius nuo 14 iki 29 metų, kelialapio kaina 90 Lt (sveikatos draudimo mokestis įskačiuotas).